

Tú Xuân Đào

Contents

Tú Xuân Đào	1
1. Chương 1: Giản Tự	1
2. Chương 2	1
3. Chương 3	7

Tú Xuân Đào

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, 1-1, hành hiệp trượng nghĩa đại hiệp công x tiểu nộn nộn Cẩm y vệ thụ, HE. Edit và beta: Tà Ngự

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-xuan-dao>

1. Chương 1: Giản Tự

Đó là vào năm Vĩnh Nhạc thứ mười lăm, tại Liêu Đông.

Vào một ngày nào đó, Ôn Lương nói cho chủ nhân biết, hắn nguyên tưởng cả đời này của mình chính là vì sự nghiệp hành hiệp trượng nghĩa mà tồn tại, bây giờ lại phát giác, hắn không chỉ muốn hành hiệp trượng nghĩa, còn muốn hảo hảo bảo hộ một tiểu nộn nộn cả đời bình an vui vẻ, bởi vì tiểu nộn nộn kia lúc ra tay tiêu diệt Oa tộc thì vô cùng liều mạng, không màng đến sinh tử của bản thân.

Ta biết tiểu nộn nộn trong miệng hắn là ai. Bởi vì bấy lâu nay, ta luôn cùng thanh Quỷ đầu đao của hắn ngủ trên cái bàn trong phòng, tựa như hắn với chủ nhân ta cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường vậy.

2. Chương 2

Ta đỉnh đỉnh đại danh Tú Xuân, chính là một cây đao.

Chủ nhân của ta là Cẩm y vệ đại nhân thuộc ti giáo úy, tên là Sở Vân Bằng.

Y thường cùng đồng đội nói rằng, tên y đại biểu cho ý chí của bản thân cao xa như Vân Bằng, vậy nên y muốn thành Cẩm y vệ cường đại nhất.

Ta không hiểu cái gì gọi là ý chí cao xa như vân bằng, càng thêm không hiểu vì cái gì người ta hề còn một hơi thở thì nhất định phải có chí hướng cho bản thân mình.

Vào mùa thu năm Vĩnh Nhạc thứ mười ba, ta cùng chủ nhân lần đầu tiên rời khỏi Kim Lăng, đi tới Sơn Đông.

Mùa xuân năm ấy, cũng là lần đầu tiên ta gặp được nhân duyên định mệnh của chủ nhân mình.

Sau khi Bách Lí Thiên hộ (Thiên hộ là một chức vị) giao ta vào tay chủ nhân, biểu tình thập phần ngưng trọng, hắn nói: “Vân Bằng, ngươi mặc vào một thân y phục của Cẩm y vệ này rồi, tiếp nhận Tú Xuân đao này vào tay, liền không còn là tối hạ đẳng lực sĩ, mà đã trở thành một vị giáo úy. Cũng đại biểu ngươi phải thể rằng, cả đời này, bất luận sinh tử gì cũng đều nguyện trung thành với thánh thượng”.

Khi ấy chủ nhân liền nở nụ cười: “Nghĩa phụ, thiên – địa – quân – thân – sư, cho dù ta không thích hợp làm Cẩm y vệ giáo úy, cũng nhất định sống chết nguyện trung thành với quốc gia”.

Ta sau này mới biết được, nguyên lai Bách Lí Thiên hộ là nghĩa phụ của chủ nhân.

Lại thêm một đoạn thời gian sau, những chuyện cũ của chủ nhân, ta rốt cuộc ít nhiều hiểu rõ.

Tỷ như, chủ nhân là nhi tử duy nhất của Nhất Nhâm chỉ huy, phụ mẫu người bị xử tử bởi tội thông địch phản quốc.

Tỷ như, chủ nhân từ nhỏ sống nhờ vào Bách Lí Thiên hộ, thuở nhỏ tập võ, chỉ vì một ngày kia có thể trọng chấn thanh uy của Sở gia.

Vào những ngày lập nguyệt (tháng 12), khắp Sơn Đông bao phủ bởi một màn tuyết trắng. Ta bị chủ nhân đặt ở trên mặt tuyết lạnh lẽo, mà y thì lại đang chiều cổ một nam nhân mà y vừa mới cứu.

Ta không rõ chủ nhân vì sao lại cứu nam nhân này. Ta có thể phân biệt rất rõ ràng mà, miệng vết thương trên người hắn chính là do Tú Xuân đao gây ra. Vậy, truy sát hắn chính là người của Cẩm y vệ. Chủ nhân đáng lẽ không nên cứu hắn mới đúng chứ?

Chủ nhân thoát hạ y bào chắn gió của mình trải trên mặt tuyết, lúc này mới giúp đỡ nam nhân đã hôn mê kia nhẹ nhàng nằm xuống.

Dưới ánh sáng trong trẻo của mặt trăng, ta nhìn thấy xiêm y của nam nhân đều là một mảnh hắc rồi một mảnh thanh vô cùng kỳ quái. Chủ nhân xuất ra một thanh tiểu đao, nhẹ nhàng cắt khai xiêm y của hắn,

kia một kiện xiêm y hoàn chỉnh dưới tay chủ nhân liền biến thành một đoàn vải bố, chủ nhân đem đoàn vải bố kia ném lên thân mình ta. Sau này ta mới hiểu được, hắc sắc trên y phục kia là bởi vì nam nhân chảy quá nhiều máu nhiễm đen cả vạt áo.

Chủ nhân dùng tốc độ rất nhanh giúp hần thương được lên vết thương, rồi mới cầm xiêm y của chính mình choàng cho hần, lại dùng áo choàng chắn gió bao chặt lấy nam nhân.

“Khanh khách lạc...”

Ta nghe thanh âm của hàm răng đánh vào nhau, đó là hàm răng của chủ nhân. Trời lạnh đến như thế, một thân mình đồng da sắt như ta cũng cảm thấy có phần không thoải mái, càng huống hồ là chủ nhân? Nếu ta có thể nói chuyện, ta nhất định khuyên chủ nhân đem cái áo choàng chắn gió vừa cởi xuống kia mặc lại vào người. Nam nhân xa lạ đó cứ mặc hần, quần nhiều làm gì?

Chủ nhân bỗng nhiên cười cười, tự lẩm bẩm nói: “Hần thương thể nặng như vậy, không thể lại bị đông lạnh trong giá tuyết được”. Nói xong, chủ nhân đã nhặt ta lên rồi đem giắt vào thắt lưng. Ta rất ngạc nhiên, không hiểu chủ nhân đang định làm cái gì. Y thở dài, đem nam nhân lại một lần nữa bọc kĩ càng rồi đặt lên lưng, từng bước một mà hướng phía trước đi tới.

Nam nhân kia vóc người vô cùng to lớn, so với chủ nhân còn muốn cao hơn nữa cái đầu.

Lúc ta cùng chủ nhân mới tới Sơn Đông kích sát giặc Oa, từng gặp quá nam nhân này. Hần sử một phen Quỷ đầu đao, vừa thô lại đại, có thể nói xấu xí hơn ta nhiều lắm. Nhưng mà, cái thanh Quỷ đầu đao vừa thô vừa đại kia, lúc sát khởi người lại vô cùng dũng mãnh, một đao liền có thể chặt bỏ cánh tay giặc Oa. Việc tương tự như thế, ta làm không được.

Ta bị chủ nhân quải tại trên lưng, bởi vì sơn đạo gấp ghe nên vẫn luôn lắc lư qua lại. Mặc dù ta cực lực bảo trì bản thân thật vững vàng, vẫn có lúc tránh không khỏi đụng vào chân chủ nhân.

Chúng ta tịnh không có xuống núi, mà là đi tới một gian nhà gỗ nhỏ trong núi. Ta từng nghe chủ nhân nói qua, cái nhà gỗ nhỏ này là thợ săn trong núi sở tạo mà thành, dùng để tránh qua gió rét, thợ săn nếu không kịp xuống núi, liền ở lại đây tá túc một lúc. Bây giờ, chủ nhân đại khái cũng nghĩ muốn ở lại đây tránh tuyết một lúc đi?

Nếu dựa theo thói quen thường ngày, chủ nhân mặc dù lạc bước trong phong tuyết, cũng nhất định trở lại thị trấn nghỉ ngơi, để có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt nhất. Nhưng vào lúc này, y vì một nam nhân xa lạ mà lại muốn dừng chân ở đây hay sao? Một căn nhà gỗ tả tơi như vậy, thật có thể che đậy được phong tuyết ư?

Nhà gỗ kia chỉ có một cái giường.

Chủ nhân đi đến bên giường, nghiêng thân mình mà đem nam nhân kia thật cẩn thận buông xuống. Có thể là đang buông thì đụng phải vết thương của hần, nam nhân đang hôn mê liền không khỏi phát ra một

tiếng rên khẽ.

Chủ nhân nghe thanh âm nọ, biểu tình trên khuôn mặt trở nên thực khẩn trương. Y xuất ra hỏa tập thấp sáng ngọn đăng duy nhất trong phòng, ánh sáng từ ngọn đăng thẩu đến trên giường, chủ nhân ngay lập tức cúi xuống thân mình thăm dò thương thế của nam nhân. Đợi y nhất nhất xem xét rõ ràng đoạn rút ra kết luận vết thương không có gì đáng ngại mới đi đến bên cái bàn ở giữa nhà, đem ta tháo xuống đặt lên cái bàn đó, rồi mới lôi ra một cái ghế dựa ngồi xuống.

Y thoát nhìn thập phần mệt mỏi, sắc mặt vốn trắng bệch, bây giờ sưỡi ánh sáng vàng nhạt của hỏa đăng cũng không hề có chút huyết sắc nào, ngược lại trở nên càng thêm tái nhợt.

Ta nhìn thấy chủ nhân khẽ mân miệng, y loan hạ thất lưng tại trên đùi sờ soạng cái gì, rồi mới đột nhiên giương cao mi, phảng phất đang phải chịu đựng thống khổ vô cùng đau đớn. Dáng vẻ chủ nhân cắn răng nhú mày thống khổ làm ta kinh ngạc, trên người y lại đang phát sinh cái gì sao?

Tam căn cương châm bị chủ nhân ném tới trên bàn, nó thuận thế lăn đến bên thân ta. Đó là một cương châm tam căn tam tắc, trên đuôi của châm có khắc ba chữ Cẩm y vệ vô cùng rõ ràng. Cương châm mặt trên nhiễm huyết, có lẽ đã găm vào người chủ nhân được một lúc lâu rồi, ta chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể xác nhận máu trên châm này chính là của chủ nhân.

Chủ nhân nâng chân trái lên đặt trên một cái ghế khác, rồi mới thoát hạ giày, bàn chân trắng nõn giờ nhuộm đỏ một màu của máu. Những đóa hoa máu kia trên nền da trắng muốt, tiên diễm như những đóa hồng mai vào đông ở ngoại Kim La thành. Y lấy tốc độ cực kì thông thả mà xoa bóp bàn chân đó, một bên xoa xoa, một bên nhe răng trợn mắt mà hút khí.

Chỉ có lúc này, ta mới cảm nhận được y thật sự vô cùng đặc biệt, so với những thủ hạ khác của Bách Lí Thiên hộ thì y khác biệt nhiều lắm.

Chân chủ nhân so với Cẩm y vệ khác thì có phần thon thả hơn. Làm một kẻ từ nhỏ đã tập võ mà nói, chân của chủ nhân so với chân những người tập võ khác xinh đẹp hơn nhiều lắm. Ít nhất, so với nam nhân thô trắng trên giường chân đầy lông đen kia thì quả thực cách một trời một vực.

Trên bàn chân của y có ba cái lỗ sắp thành một hàng, bây giờ đang chảy máu không ngừng.

Mỗi lúc nhìn những vết thương như vậy, ta đều hy vọng ta là người.

Như vậy ta có thể giúp chủ nhân thượng dược, không cần để người một mình thừa nhận thương đau. Nhưng mà, ta chỉ là một cây đao, một thứ tuy không phải thuộc loại phổ thông nhưng với Cẩm y vệ thì cũng chỉ là một thứ tầm thường tên gọi Tú Xuân đao. Ta không cách nào bang trợ y. Chỉ có thể trợ mắt tinh tinh mà nhìn y tương được phần vào trên đùi, rồi đau đến đôi mắt đều phát hồng, nhưng y thủy chung không thềm phát ra một tiếng kêu.

“Ách...”

Chủ nhân vừa buông cái chân kia xuống, nam nhân kia liền phát ra thanh âm. Y vội vàng mang lại giày vào chân, ngay cả dây giày cũng buộc qua loa, nhanh chóng chạy đến bên giường.

Ta cách bọn họ một khoảng, tĩnh nhìn không thấy giữa bọn họ đã phát sinh cái gì, chỉ có thể nghe được đoạn đối thoại giữa họ và thấy một vài động tác.

“Đừng động!”. Lên tiếng trước là chủ nhân của ta. Giọng nói của y lúc này thật chẳng khác gì thanh âm của nam nhân đang bị thương kia cả, tựa hồ chất chứa nhiều điều ưu lo, giống như ngày xưa khi ta mới gặp y, tràn đầy trống vắng. “Trên người của người thụ thương rất nhiều chỗ, người động mạnh coi chừng vết thương lại hở ra”.

Đáp lại, là thanh âm của nam nhân kia, khô khan giống như ta đã tưởng tượng: “Cầm y thân quân chỉ huy sử tí? Người là người của ai?”

“Bọn hần vì cái gì truy giết người?” Chủ nhân không có trả lời hần, mà là đưa ra nghi vấn của chính mình.

“Người nói thử xem?” Nam nhân nở nụ cười, nghe vào trong tai có một loại ý tứ đùa cợt, “Cầm y vệ các người không phải luôn luôn chỉ biết áp bức dân chúng, sát hại trung lương chi sĩ hay sao?”

Chủ nhân vẫn như cũ hỏi lại câu hỏi lúc nãy: “Bọn hần vì cái gì truy sát người? Người rốt cuộc là ai?”

“A!” Nam nhân cười cười, không hề trả lời.

Ta nhìn thấy chủ nhân lạnh lùng tiến lại chỗ mình, chưa kịp phản ứng thì đã bị y chộp vào trong tay. Xuy một tiếng, chủ nhân rút đi lớp áo khoác của ta, phơi bày ta trước mặt nam nhân, mà mũi chân của ta thì lại tọa trên cổ họng của hần. Thông qua mũi chân, ta có thể cảm nhận được cổ họng hần đang khiêu động.

“Nói! Bọn hần vì cái gì truy giết người!” Chủ nhân thanh âm lạnh như băng, quả thật vô cùng thích hợp để truy vấn tội nhân.

Ta bị chủ nhân nắm ở trong tay, lòng bàn tay y có điểm lạnh khiến ta có chút không thoải mái. Ta biết, đây chính là biểu hiện cho sự khẩn trương của người lúc bấy giờ. Chủ nhân chính là như vậy, mặc kệ tâm tư suy nghĩ cái dạng gì, mặc dù có thể trưng ra bộ dáng lạnh lẽo như băng, nhưng kì thực đã sớm khẩn trương mà ra một tay đầy mồ hôi lạnh.

Nam nhân khước miệng khê nhếch, trào phúng mà cười: “Người không phải đều nhìn thấy hết sao? Muốn sát liền sát! Lão tử sợ cái tên mao đầu nhà người chắc?”

Bàn tay chủ nhân đang nắm lấy ta khẽ run lên một chút, rồi mới thực kiên định đè ta xuống áp lên cổ hần, chỉ cần tiến thêm một tấc nữa ta liền có thể cắn nát cái cổ kia. Nhưng chủ nhân nắm giữ lực độ vô cùng tốt, mặc dù chân ta đã kề sát vào cổ hần, thì chiếc cổ kia vẫn thủy chung không bị chút thương tích nào.

Ta thật sự rất muốn mắng chửi nam nhân ngu xuẩn này! Nếu chủ nhân quả thật muốn sát hấn, vậy thì tại sao lại còn ra tay cứu hấn? Chẳng lẽ hấn không biết rằng được mà chủ nhân dùng để cứu bản thân mình chính là cực phẩm được san hay sao?

Đó chính là được do ngự y điều chế, không phải ai cũng được cấp cho. Cẩm y vệ hàng năm chỉ có thể được phân phát một bình nhỏ. Một bình vừa được phát trong năm này, chủ nhân đã dùng toàn bộ trên người của hấn.

Ta đoán nam nhân này cũng không sợ chủ nhân sẽ giết hấn, ta đã từng thấy qua vô số người. Khi ta được giao vào trong tay chủ nhân, y đã dùng ta để sát rất nhiều người, mỗi một lần, ta đều có thể cảm nhận từng đợt run rẩy trên người bọn chúng truyền đến khi chân ta chém xuống những cái cổ kia. Chính là từ nãy đến giờ, không có run rẩy, không có sợ hãi, chỉ có tiếng đập của mạch sống tại cổ hấn đang nhẹ nhàng khiêu động.

Chủ nhân lại một lần nữa bức hỏi: “Nói! Bọn hấn rốt cuộc vì cái gì truy giết người!”

“Phi!” Nam nhân phun nước miếng lên người của ta. Thối chết!

Chủ nhân tựa hồ bó tay, đành phải oán hận mà trừng trừng nhìn nam nhân, đem ta thu hồi thì không được, không thu hồi cũng không xong.

Nam nhân cũng bất động mà nhìn chăm chú chủ nhân ta, chợt hấn bỗng nhiên nở nụ cười: “Tiểu nộn nộn, đem thanh đao của ngươi cất lại đi! Lão tử phải đi rồi!”. Hấn dùng hai ngón tay kẹp trụ lấy thân ta. Trên ngón tay của hấn toàn là vết chai, ma sát trên người của ta thật sự rất đau, may mắn là hấn chỉ kẹp lấy một lúc rồi buông ra, bằng không ta nhất định phải tại trên tay hấn mà tạo ra vài vết rạch mới thỏa lòng căm tức này!

“Không được động đây!” Chủ nhân lại một lần nữa đem ta áp lên cổ họng của người kia.

“Ngươi mẹ nó muốn giết cứ giết! Ở đây cũng chả có ai khác, ngươi làm bộ làm tịch như thế là để cho ai nhìn?”. Nam nhân tức giận. “Cẩm Y vệ các ngươi không phải là bất được người khác thì liền lén lút mà giết người ta hay sao? Bây giờ như thế nào lại không dám? Giết đi! Đâm chỗ này này!”. Nam nhân đưa tay vỗ bồm bộp vào ngực mình, lập tức thấy máu đỏ thấm ra ngoài y phục.

Thật sự là đồ nam nhân không biết tốt xấu mà.

Chủ nhân khẽ hé miệng: “Ta sẽ không giết ngươi... Ta từng tại vùng duyên hải gặp qua ngươi, ngươi quên rồi sao?”

“Ân?” Nam nhân nhú mày, nhìn chủ nhân một hồi, vẫn lắc đầu: “Lão tử tại vùng duyên hải gặp qua rất nhiều người, làm sao biết được ngươi là ai trong số đó?”

“Vào giữa mùa thu năm này, người tại vùng duyên hải đã cứu ta. Ta khi ấy bị một đám giặc Oa vây công, là người ra tay bang trợ ta”.

Nam nhân nhú mày, bộ dáng như cố nhớ lại, rồi đột nhiên lớn tiếng chửi mắng: “Phi! Lão tử nếu mẹ nó sớm biết được người là Cẩm y vệ, có đánh gãy chân lão tử, lão tử cũng không thèm cứu người!”.

Nghe nam nhân nói mấy câu kia, biểu tình trên khuôn mặt chủ nhân trở nên thực khó coi, nhưng y vẫn nói: “Mặc kệ như thế nào, người đã cứu ta một mạng, ta tự nhiên phải đáp đền. Hôm nay ta cứu người một mạng, coi như là hoàn lại người ân tình...”

“Phi! Ai muốn người hoàn? Lão tử nhìn thấy bọn Cẩm y vệ các người đã thấy tởm muốn ói!”

“Hảo! Hôm nay xem như ta cứu phải một con cẩu không biết điều, từ nay về sau, ta và người không ai thiếu nợ ai! Từ nay hoạn lộ đường ai nấy đi, người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!”. Chủ nhân đem ta thu hồi vào trong vỏ, chặt chẽ mà nắm trong tay, xoay người một phát liền đi ra ngoài.

Tại ngưỡng cửa, ta nghe thấy tiếng kêu ầm ĩ của nam nhân kia từ trong vọng ra: “Đem cái áo choàng này của người đi cho khuất mắt ta! Lão tử không cần cái thứ được làm từ máu và mồ hôi dân chúng!”. Chủ nhân tại cửa dừng một chút, nhìn ra đại tuyết bên ngoài, lại nhìn nam nhân ở phía sau, đầu cũng không ngoảnh lại mà đã mang ta bước chân vào trong tuyết.

Ta vốn nghĩ rằng, sẽ không bao giờ có thể tái kiến nam nhân này nữa, nhưng vẫn không thể ngờ được, chỉ trong vòng một năm sau, ta lại gặp hắn một lần nữa, cùng với thanh Quỷ Đầu Dao kia.

3. Chương 3

Đó là tại ngoại thành Kim Lăng, chủ nhân vừa mới dùng ta giết một tên tham quan.

Tham quan bởi vì tự biết bản thân vi phạm luật pháp nên trong lòng đã sớm có kỵ hủ, trong phủ dưỡng rất nhiều hộ vệ võ công cao cường. Chủ nhân bí mật đột nhập vào viện phủ để tìm chứng cứ tham ô thì bị phát hiện, lấy một địch mười, toàn bộ đều là cao thủ võ lâm, tuy cuối cùng dành được thắng lợi, nhưng cũng có khó tránh khỏi chuyện bản thân phải thụ thương. Ngay cả ta là một thanh đao dũng mãnh, cũng bị bọn người kia chém cho sức đầu mẻ trán.

Thương thế ở chân của chủ nhân vốn đã không được tốt, hôm nay trên đùi cùng vai lại chịu thêm mấy vết thương mới.

Y ôm cái tráp đựng đầu tên tham quan kia, khập khiễng mà đi vào trong rừng.

Tên nam nhân đáng ghét kia chính là nhằm vào lúc này thì xuất hiện, người chưa thấy mồm đã oang oang:

“Tiểu nộn nộn, người còn đi nữa cái chân kia nhất định sẽ phế bỏ!”

Chủ nhân ngừng một chút, lại không quan tâm mà hướng phía trước bước tới.

“Uy!”. Nam nhân không biết từ chỗ nào xuất hiện, vèo một cái chặn trước mặt chủ nhân”. Lão tử cùng người nói chuyện, người một chút cũng không để vào tai hay sao? Người lại đi nữa, chân nhất định phế!”

Chủ nhân giương mắt liếc hẩn một chút, vòng qua hẩn rồi lại tiếp tục bước đi.

Bỗng nhiên, ta đang được treo ở thắt lưng chủ nhân bị chùng xuống, lại nhìn không thấy màu sắc y phục của chủ nhân, đập vào mắt chính là một mảnh lam y. Ta lúc này mới phát giác, chủ nhân của ta đã bị nam nhân kia ôm lấy thắt lưng mà bế bổng.

Bởi vì đang ở vị trí khó quan sát, nên ta không nhìn rõ được chủ nhân là đã ra tay như thế nào với hẩn, chỉ có thể cảm giác được chủ nhân khẽ động thân mình, hữu chưởng vung lên đánh tới. Nhưng rất nhanh bàn tay ấy buông thông về vị trí cũ. Ta nghe thấy thanh âm kìm nén bão nổi của chủ nhân: “Người mau giải huyết đạo cho ta! Nếu không ta sẽ giết người!”.

“Chờ cho vết thương trên đùi người được chữa khỏi, lão tử tự nhiên phóng người! Hắc, tiểu nộn nộn kia, người không chỉ mặt trông hết sức dễ nhìn, ngay cả thắt lưng cũng nhỏ nhắn y như tiểu cô nương a!”. Nam nhân thực vô sỉ mà tại trên người chủ nhân sờ soạng lung tung, đụng tới cả ta đang ở chỗ thắt lưng chủ nhân, khiến ta chao qua đảo lại, đầu vụng não trướng.

Chủ nhân hiện tại động không được, chỉ có thể âm trầm mà bị nam nhân ôm lấy, nhưng là ta tin tưởng, hiện tại chủ nhân nhất định dùng ánh mắt thập phần nghiêm lệ mà trừng nam nhân kia. Bởi vì ta nghe tên kia cười thực vô lại: “Tốt lắm tốt lắm, còn có sức trừng mắt nhìn ta! Lão tử liền mang người đi trị thương!”.

“Không cần người quan tâm! Mau thả ta ra, ta phải đi về”. Chủ nhân thanh âm có chút vội vàng.

“Thế nào lại không cần ta quản? Ta với người chung một sư môn, lão tử tự nhiên phải quản người!”. Nam nhân ngữ khí phóng nhu một chút. “Ta trước kia chỉ xem người cùng những Cẩm y vệ kia giống nhau, đều là đồ hỗn trướng, hôm nay thấy người một thân đối đầu với bọn trong phủ tham quan kia, liền hiểu được người bất đồng. Dù gì đi nữa, ta cũng là trưởng bối của người, nếu ta mặc kệ người, như thế nào ... như thế nào... không khỏi khiến bản thân cảm thấy hổ thẹn với lương tâm? Người không phải vẫn luôn muốn biết Cẩm y vệ vì cớ gì truy sát ta hay sao? Người ngoan ngoãn theo ta đi trị thương, ta liền nói cho người biết”.

“Người không sợ ta giết người sao?”

“Nếu sợ đã không cứu người”.

Ngày đó, nam nhân đem chủ nhân đến một nông gia ở ngoại ô, hẩn nói đó là chỗ hẩn đang tạm thời cư ngụ.

Hắn vẫn không có giải huyệt cho chủ nhân, mà là đem chủ nhân đặt lên giường, vì người trị thương, tựa như một năm trước chủ nhân cũng đối hắn làm như vậy. Duy nhất không giống chính là, khi chủ nhân cứu, thì hắn đã hôn mê, còn bây giờ đến lượt chủ nhân, y vẫn là thanh tỉnh.

Ta bị hắn phóng tới bên cạnh giường, nhìn ngón tay của hắn quét một chút được san trị thương rồi vẽ loạn trên người chủ nhân, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn chủ nhân rồi cười cười. Một hồi nói chủ nhân eo nhỏ như nữ nhân, một hồi nói chủ nhân da thịt non mịn, một hồi lại nói chủ nhân thật có khả năng dụ dỗ người khác. Thẳng cho đến khi chủ nhân mặt đỏ tai hồng mới chịu bỏ qua, sau đó thấp giọng hỏi: “Thế nào? Lão tử thương được do ngươi thì chắc cũng đỡ đau nhiều lắm đi? Ngươi cái tên tiểu nộn nộn này lúc nào cũng ra vẻ chính trực, mỗi lần thương được cho người khác bộ dạng đều nghiêm chỉnh đến như thế, lần này đau chết ngươi là đáng lắm”.

Hắn thế nào lại biết được việc này? Chẳng lẽ hắn lại có thể nhìn được bộ dáng chủ nhân lúc người thương được hay sao?

Thực đáng tiếc, chủ nhân không giống ta như vậy dễ dàng tò mò, y tịnh không có hỏi ra nghi vấn trong lòng ta, chính là trừng mắt nhìn nam nhân kia thực hung hãn, ai ngờ lại bị....

Nam nhân nắm lấy cằm chủ nhân, hỏi: “Tiểu nộn nộn, ngươi tên gọi là gì?”

Chủ nhân không trả lời hắn.

“Ngươi không nói ta cũng biết. Ngươi tên là Sở Vân Bằng, là chỉ huy Cẩm Y vệ, đồng thời là hậu duệ Sở gia, có đúng hay không?”

Chủ nhân nghe hắn nói, lại xoay người qua. Dùng ánh mắt hung ác mà trừng hắn.

Nam nhân cười cười, vươn tay lật tới lật lui thắt lưng của chủ nhân: “Đừng sợ! Ta và phụ thân ngươi xem nhau như huynh đệ. Ngươi dựa theo bối phận hắn nên gọi ta một tiếng thúc thúc, chính là ta xem ngươi cũng không nhỏ hơn ta bao nhiêu tuổi, liền bỏ qua đi!”.

“Ngươi là ai?”. Chủ nhân thấp thanh hỏi hắn.

“Ôn Lương, ngươi có từng nghe phụ thân ngươi nhắc qua hay chưa?”.

Ta nghĩ nếu ta là người, nghe thấy tên của nam nhân này ắt hẳn nhin cười không nổi, một nam nhân khí khái như vậy lại mang một cái tên như thế, thực sự quá mức buồn cười. Nhưng chủ nhân của ta tuy cũng là con người lại không thuộc cái dạng như trên, y tuyệt đối không hề cười, chỉ là dùng một ánh mắt không hề tín nhiệm mà nhìn hắn, rồi mới nói: “Khó trách bọn hắn muốn truy giết ngươi. Những chứng cứ năm ấy phụ thân ta điều tra được hiện đang ở đâu?”.

Nam nhân gọi là Ôn Lương kia cười cười: “Sau khi thương thế ngươi được chữa hảo, ta tự khắc giao cho

người. Vân Bằng, Bách Lí Thanh đối đãi người có tốt hay không?”

Bách Lí Thanh trong miệng nam nhân, chắc hẳn là nghĩa phụ của chủ nhân, cũng chính là sư phụ của chủ nhân—— Bách lí thiên hộ.

“Nghĩa phụ đối đãi cực hảo”.

“Vậy là tốt rồi”. Ôn Lương sờ sờ đầu chủ nhân. “Hắn thế nhưng nói cho người biết, phụ thân người đã tìm ra bằng chứng gì hay sao?”

“Không có”. Kỳ thật từ năm trước Bách lí thiên hộ đã nói với chủ nhân vấn đề này rồi. Y trả lời như vậy đại khái là bởi vì không quá tin tưởng vào thân phận của nam nhân kia đi?

Ôn Lương nhắc chần mông nhẹ phủ lên người chủ nhân, hần thấp giọng nói: “Thứ mà phụ thân người tìm được chính là chứng cứ mưu phản của Hán vương, cho nên mới bị người hãm hại. Đối với việc này, Bách Lí Thanh so với ta còn minh mạch hơn nhiều lắm. Người hôm nay ra tay trừ khử tham quan này, y chính là cùng một phe đảng với Hán vương. Vân Bằng, người hẳn cũng rõ ràng ý tứ của nghĩa phụ người rồi chứ?”.

Chủ nhân đại khái hiểu ra được điều gì đó, ánh mắt có điểm hoảng loạn, nhưng vẫn cường ngạnh cứng rắn mà đáp: “Trăm sát tham quan loạn đảng, vốn là chức trách của Cẩm y vệ ta”.

“Vậy người giải thích xem, tại sao hắn có nhiều thủ hạ như vậy lại cố tình chỉ phái một mình người đi? Ngốc Vân Bằng, mấy tháng nay ta đều yên lặng đi theo người, người cũng không phải là không biết chứ?”. Ôn Lương khẽ khàng vén tóc chủ nhân sang một bên”. Ta tam lần tứ bận nhắc nhở người tiểu tâm phải đề phòng, người đều bỏ mặc, nếu như không có ngày hôm nay người một thân thụ thương trầm trọng, người vẫn sẽ không chịu hoàn toàn tin tưởng ta?”.

“Ta cho dù thụ thương, cũng không muốn tin tưởng người. Ta từ nhỏ đã do nghĩa phụ một tay dưỡng dục, người sẽ không hại ta”.

“Cái gì? Dưỡng người liền không hại người? Sớm biết sự thể như vậy, năm ấy ta cho dù mới mười hai tuổi cũng nhất định phải mang người theo bên mình, dù sao lúc đó người cũng đã được bốn tuổi, cũng chẳng đói chết được”.

Ta không biết một năm kia đến tột cùng đã phát sinh cái gì, chỉ có thể nhìn chủ nhân hốc mắt dần dần ửng hồng, ngữ thanh mang theo khốc âm mà nói: “Nghĩa phụ tuyệt đối sẽ không hại ta... tuyệt đối sẽ không...”

Ôn Lương dùng bàn tay to của mình xoa xoa má chủ nhân: “Được rồi, tiểu nộn nộn, chờ người dưỡng hảo thương xong, hết thầy liền đều hiểu được. Còn cái này...” Hắn vỗ vỗ cái trán đang đựng đầu tên tham quan kia của chủ nhân. “Người cứ để ta mang đến chỗ nghĩa phụ người đi, người tốt nhất là nên ở lại chỗ này mà dưỡng thương!”

Ngày đó Ôn Lương đi rồi, chủ nhân một mình nằm trong gian nhà ấy mà khóc thật lâu. Thẳng đến khi huyết đạo của người tự giải khai, Ôn Lương vẫn không có trở về. Chủ nhân bò xuống giường, nhặt ta lên, chậm rãi bước ra khỏi hộ nông gia nọ.

Tại ngoài cửa thành Kim Lăng, chúng ta đụng phải Ôn Lương đang bị Cẩm y vệ vây công, hắn thấy chủ nhân đến thì vội vàng hô to: “Vân Bằng, người đi mau!”. Nương theo tiếng hô to này của hắn, ta nhìn thấy mấy huynh đệ ngày xưa của chủ nhân cùng với Tú Xuân đao của họ nhằm về hướng này bổ tới.

Chủ nhân lại một lần nữa rút ta ra khỏi vỏ, chúng ta lâm vào hỗn chiến.

Ôn Lương một lần lại một lần huy động Quỷ đầu đao, hướng về chủ nhân tiến lại, hắn là muốn bảo hộ chủ nhân đi.

Ta lần đầu tiên cảm thấy Ôn Lương trông vô cùng thuận mắt, vô cùng phát huy khí khái nam tử hán đại trượng phu. Rồi ta mới nhìn thấy Bách lí thiên hộ, hắn đang đứng ở cửa thành, phía sau là hai đội Cẩm y vệ, hắn thanh âm không lớn, nhưng ta có thể nghe thấy rất rõ ràng: “Sở Vân Bằng cùng Ôn Lương ở Sơn Đông tư định hiệp nghị với Oa tặc, thông địch phản quốc. Sát không tha!”.

Ta đột nhiên ngã xuống một chút, lúc nhìn lại, phát hiện chủ nhân vai phải đã thụ thương. Chủ nhân đứng bên cạnh Ôn Lương đã giết đỏ cả mắt, Cẩm y vệ liên tục bỏ mạng dưới Quỷ đầu đao của hắn. Chủ nhân bởi vì vai phải thụ thương, liền đem ta cầm sang tay trái, mặc dù thuận tay cũng vẫn hung ác mà xuất đao.

Ta bị đâm vào bụng một người Cẩm y vệ, trước xuyên qua xiêm y của hắn, rồi mới tiếp xúc đến thân nhiệt ấm áp ở bụng của hắn, tiếp theo nữa là tinh khí nội tạng, cuối cùng đâm thẳng vào thành bụng bên kia. Chủ nhân sau khi rút ta ra, tiên huyết lập tức văng lên người hắn, trên người của ta cũng đều dính không ít máu.

Ta nhìn nhìn Quỷ đầu đao bên cạnh, nó so với ta còn dơ bẩn hơn nhiều, ta chỉ là nửa người dưới dính huyết, mà nó ngoại trừ tay cầm ra thì không chỗ nào không nhuốm đỏ, mà Ôn Lương kia vẫn luôn thật chặt chẽ nắm chắc nó.

Càng lúc càng nhiều Cẩm y vệ vây lại đây, chủ nhân đã bán quỳ trên mặt đất, mà ta thì trở thành thứ y dùng để chống đỡ lấy thân thể mình.

Ôn Lương trên người cũng thụ thương, nhưng hắn vẫn cứ chắn trước mặt chủ nhân, ta nghe hắn rống giận: “Bách Lí Thanh, người cái đồ tiểu nhân! Một ngày nào đó, lão tử nhất định phải lấy cái mạng chó của ngươi!”.

“Người nếu có thể sống đến ngày đó thì hãy nói!”. Bách lí thiên hộ cười đến lạnh lẽo, một điểm cũng không giống giáng về lúc hắn giao ta vào tay chủ nhân. Hắn huy huy tay, phía sau lưng đội Cẩm y vệ lần thứ hai xung tiến lên.

Mặt đối với sự vây công của Cẩm y vệ càng lúc càng dồn dập, Ôn Lương dần dần mất sức. Chủ nhân đang

bán quỳ trên mặt đất bởi vì chóng đỡ hết nổi mà ngã xuống đất, còn ta vẫn bị y nắm chặt trong tay.

Tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, ta cố gắng xuyên qua màn tinh phong huyết vũ kia mà nhìn thì nhận ra, lại là một đội Cẩm y vệ đang kỵ mã tiến đến.

Ta không khỏi cảm khái, xem ra một đoạn sinh tử này, chủ nhân cùng Ôn Lương đều trốn không thoát. Nhưng mà, ta lại không thể lường trước được, một đội Cẩm y vệ kia chính là vây Bách lí thiên hộ lại, bọn hắc trong tay đều cầm chỉ huy sử lệnh bài, đó chính là lệnh bài thống lĩnh Cẩm y vệ.

Ngày đó ta vô cùng giữ vững phong độ bình thản mà nhìn bọn hắc ngược lại bắt giữ Bách lí thiên hộ, đỡ chủ nhân của ta dậy, cũng nâng Ôn Lương lên. Bách lí thiên hộ sau khi bọn người kia bắt giữ thì Ôn Lương cũng ngã xuống.

Chủ nhân cùng Ôn Lương được đem về xử ti Cẩm y vệ trị thương, mà ta cũng được xảo tượng tu bổ tốt lắm.

Lúc ta một lần nữa gặp lại chủ nhân, đã là cuối tiết xuân, y đang bị Ôn Lương đem ra ngoài phơi nắng.

Lúc chủ nhân tiếp nhận ta từ tay của Thiên hộ đại nhân, ánh mắt không khỏi có chút bị thương, Ôn Lương liền cười an ủi hắc.

Ta tổng cảm thấy trong mấy tháng này, khi ta không ở bên cạnh chủ nhân thì giữa người cùng Ôn Lương tựa hồ có cái gì đó biến hóa vô cùng vi diệu.

Sau này, khi nghe được cuộc đối thoại giữa chủ nhân cùng Ôn Lương ta mới biết, án sai của phụ thân chủ nhân năm xưa đã được sửa lại, mà năm ấy người hại phụ thân chủ nhân thế nhưng lại chính là Bách lí thiên hộ. Ta nghe bọn hắc nói, thánh thượng vào tháng mười một năm trước sau khi tra được việc của Hán vương thì giận tím mặt, đoạt quan phục, tước hộ vệ, lấy ấn tín, khiến cho hắc không thể nắm binh quyền.

Tháng mười một? Không phải chính là lúc Bách lí thiên hộ dẫn Cẩm y vệ vây công chủ nhân cùng Ôn Lương sao? A, thật sự là thiên trợ thiện giả.

Chủ nhân cùng Ôn Lương nói, thương thế của mình đã tốt lắm nhưng vẫn không muốn tái làm Cẩm y vệ nữa, hắc không muốn phải nhìn cảnh quan trường đấu đá kia nữa.

Ôn Lương nghe nói thế thì thực vui vẻ, kéo tay chủ nhân, đối người nói: “Ta liền mang ngươi đi du ngoạn giang hồ!”.

Chính là, ta rất không khoái hoạt, bởi vì nếu chủ nhân không làm Cẩm y vệ nữa, ta liền không thể tái đi theo hắc... Không biết chủ nhân tiếp theo của ta lại là cái dạng chết bầm nào nữa đây?

Chủ nhân dường như trong vòng một năm, cũng không cho ta đợi đến lúc nhìn thấy chủ nhân tiếp theo của ta là ai thì đã mang ta đi, mà Ôn Lương không còn cách nào khác chỉ có thể cười cười, lại huy động Quỷ đầu đao bên hông hắn.

Đó là vào năm Vĩnh Nhạc thứ mười lăm, tại Liêu Đông.

Vào một ngày nào đó, Ôn Lương nói cho chủ nhân biết, hắn nguyên tưởng cả đời này của mình chính là vì sự nghiệp hành hiệp trượng nghĩa mà tồn tại, bây giờ lại phát giác, hắn không chỉ muốn hành hiệp trượng nghĩa, còn muốn hảo hảo bảo hộ một tiểu nộn nộn cả đời bình an vui vẻ, bởi vì tiểu nộn nộn kia lúc ra tay tiêu diệt Oa tặc thì vô cùng liều mạng, không màng đến sinh tử của bản thân.

Ta biết tiểu nộn nộn trong miệng hắn là ai. Bởi vì bấy lâu nay, ta luôn cùng thanh Quỷ đầu đao của hắn ngủ trên cái bàn trong phòng, tựa như hắn với chủ nhân ta cùng nhau ngủ chung trên một chiếc giường vậy.

Đêm khuya yên tĩnh, Ôn Lương vừa mới ôm chủ nhân đặt lên trên giường liền quay lại thổi tắt đèn.

Chuyện xưa của ta cũng chỉ kể đến đây thôi, ngày mai, ta cùng Quỷ đầu đao còn phải đi giết Oa tặc nữa.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-xuan-dao>